

Ved Efterretten slog Philip Salomon for tredje Gang paa sit Glas. Det var dog ikke — som han straks under Selskabets Munterhed forklarede — for at bortgive endnu en Datter. Han vilde derimod foreslaa en Skaal for Dr. Nathan og ønske ham velkommen tilbage fra den lange Udlændighed, som jo heldigvis kun havde knyttet ham endnu fastere til Landet og dets Ungdom. Skaalen blev drukket med stor Begejstring. Flere af Gæsterne — ogsaa Damer — rejste sig fra deres Pladser og samledes om Doktoren for at støde deres Glas mod hans.

„Han har ikke forandret sig siden sidst,“ hørte man Folk sige rundtom ved Bordet. „Haaret begynder dog at miste Farven.“ — „Aa ja, men han ser alligevel ikke ældre ud!“

Ja, hvordan saae han egenlig ud, denne meget fejrede og meget angrebne Mand, der mere energisk og mere maalbevidst end nogen anden havde ryddet Grund for Fremtidens Danmark og med sin Taler- og Skribentvirksomhed havde rejst et Røre, hvortil man næppe kunde finde Sidestykke i nogen aandelig Bevægelse herhjemme siden Reformationens Dage.

Han var lille af Vækst, og Folk fandt i Almindelighed hans Ansigt uskønt. Det var i hvert Fald meget uregelmæssigt; men forresten havde det sin Vanskelighed at bedømme det, fordi det aldrig var i Hvile men uafbrudt skiftede Udtryk og afspejlede de indre Bevægelser med et ubehersket, krampagtigt Minespil, hvori der med Aarene endda var kommen nogen bevidst Overdrivelse. Smukkest var det, naar han lyttede. Dets Udtryk fik da Liv af det, som var allerypperst hos ham; hans Kundskabs-tørst, hans umættelige Videlyst . . . eller Videlysten-